PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W BYDGOSZCZY
ul. Jagiellońska 34,
85-097 Bydgoszcz
tel. (052) 345-56-44, Fax (052) 345-56-17,
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 24 sierpnia 2006r.

znak: RBG-411-05/05/MW/DK

Decyzja nr RBG-12/2006

Na podstawie art. 11a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (t.j.: Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.: Dz. U. z 2003r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu w związku z podejrzeniem nadużywania przez Regionalną Dyrekcję Lasów Państwowych w Toruniu pozycji dominującej na rynku sprzedaży surowca drzewnego poprzez uzależnianie zawarcia umowy sprzedaży drewna od wykupu wierzytelności Skarbu Państwa

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. zobowiązuje się Regionalną Dyrekcję Lasów Państwowych w Toruniu do podjęcia działań, w wyniku których nadzorowane przez nią nadleśnictwa nie będą w przyszłości wiązać sprzedaży drewna z cesją wierzytelności;

2. zobowiązuje się Regionalną Dyrekcję Lasów Państwowych w Toruniu do poinformowania Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o stopniu realizacji zobowiązania, o którym mowa w pkt 1 , w terminie do dnia 30 września 2006r.

Uzasadnienia

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: *Prezesem UOKiK* lub *organem antymonopolowym*) wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem nadużywania przez Regionalną Dyrekcję

Lasów Państwowych w Toruniu (dalej: RDLP) pozycji dominującej na rynku sprzedaży surowca drzewnego poprzez uzależnianie zawarcia umowy sprzedaży drewna od wykupu wierzytelności Skarbu Państwa, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (zwanej dalej również *ustawą antymonopolową*).

W toku tego postępowania RDLP, powołując się na przepis art. 11a ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, zobowiązała się do podjęcia działań, w wyniku których nadzorowane przez nią nadleśnictwa nie będą w przyszłości wiązać sprzedaży drewna z cesją wierzytelności (pismo RDLP z dnia 11 kwietnia 2006r.).

Ponadto RDLP sygnalizowała w toku postępowania antymonopolowego, iż aktualnie trwają prace na szczeblu Generalnej Dyrekcji Lasów Państwowych nad nowymi zasadami sprzedaży drewna. W ocenie RDLP zasady te uniemożliwią wiązanie sprzedaży drewna z cesją wierzytelności.

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

RDLP w Toruniu jest jednostką organizacyjną Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe (dalej: *Lasy Państwowe*), nieposiadającą osobowości prawnej, zarządzającą wydzielonym mieniem Skarbu Państwa. Jednostka ta nadzoruje działalność 26 nadleśnictw, obejmujących swoim zasięgiem obszar województwa kujawsko-pomorskiego, część województwa pomorskiego (Nadleśnictwa: Czersk, Rytel, Przymuszewo, Jamy, Lutówko, Woziwoda) oraz niewielkie fragmenty województw: warmińsko - mazurskiego (Nadleśnictwa: Brodnica i Jamy), mazowieckiego (Nadleśnictwo Skrwilno) i wielkopolskiego (Nadleśnictwo: Gołąbki i Szubin).

Zasady sprzedaży drewna regulowane są Zarządzeniem nr 91 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 30 listopada 2001r. *w sprawie prowadzenia sprzedaży drewna w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe* . W myśl tego zarządzenia kompetencje w zakresie sprzedaży drewna posiadają: Dyrektor Generalny Lasów Państwowych, dyrektorzy dyrekcji regionalnych Lasów Państwowych oraz nadleśniczowie.

W załączniku nr 1 do wyżej przywołanego zarządzenia wyróżniono następujące rynki: rynek krajowy (segment rynku w gestii Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych), rynek regionalny (segment rynku w gestii dyrektorów regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych), rynek lokalny (segment rynku w gestii nadleśniczych).

W oparciu o Zarządzenie Nr 91 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych poszczególne regionalne dyrekcje Lasów Państwowych wydają zalecenia realizacyjne, uszczegóławiające zapisy wyżej przywołanego zarządzenia i ramowych wytycznych, uwzględniając sytuację na rynku sprzedaży drewna.

W toku niniejszego postępowania RDLP przyznała, iż w dniu 26 sierpnia 2004r. skierowała do nadzorowanych przez siebie nadleśnictw pismo, w którym stwierdzono: *RDLP Toruń proponuje sprzedaż tego drewna na przetargach i w drodze połączenia sprzedaży z opcją wykupu przez nabywcę trudnych do odzyskania należności (…).*

Zaproponowane w cytowanym piśmie rozwiązanie dotyczyło dodatkowej masy 42.000 m^3 drewna, którego możliwość pozyskania i przeznaczenia na rynek lokalny pojawiła się w drugiej połowie 2004 roku, jako ilość zwiększająca pierwotny plan roczny.

Wyniki badań ankietowych, przeprowadzonych przez organ antymonopolowy w toku niniejszego postępowania wśród przedsiębiorców działających na lokalnym rynku sprzedaży drewna po stronie popytowej, jednoznacznie wskazują, iż nadleśnictwa nadzorowane przez RDLP zastosowały się do zalecenia zawartego w wyżej przywołanym piśmie. Prawie wszyscy ankietowani (95,59%) przyznali, iż dokonywali wykupu wierzytelności Skarbu Państwa od nadleśnictw nadzorowanych przez RDLP, na dowód czego przedłożyli stosowne umowy. Ponadto ponad połowa z nich (67,65%), jako powód dla którego zdecydowała się na transakcje wiązane, wskazała możliwość pozyskania dodatkowej ilości surowca drzewnego.

Ankietowani przedsiębiorcy sygnalizowali również, iż nabywane za 100% nominalnej wartości wierzytelności Skarbu Państwa okazywały się w konsekwencji wierzytelnościami nieściągalnymi.

Dopuszczony do udziału w niniejszym postępowaniu w charakterze podmiotu zainteresowanego Adam Bazylewicz Zakład Przerobu Drewna w Toruniu w piśmie z dnia 28 września 2005r. przyznał, iż został poinformowany przez Nadleśnictwo Gniewkowo, że zgodnie z dyspozycją RDLP sprzedaż surowca drzewnego powinna być związana z porządkowaniem stanu wierzytelności nadleśnictw. Zainteresowany przyznał ponadto, iż w praktyce najpierw zawierał umowę przelewu, a następnie umowę na zakup surowca drzewnego.

Z oświadczenia złożonego przez RDLP w piśmie z dnia 6 kwietnia 2006r. wynika, iż ostatnia transakcja wiązana na obszarze jej działania miała miejsce w listopadzie 2005 roku w Nadleśnictwie Różanna, a podstawą jej zawarcia był pisemny wniosek Firmy Usługowo - Handlowej STEP Sławomir Trawiński z siedzibą w Wudzyniu.

Pismem z dnia 30 marca 2006r. Dyrektor RDLP poinformował nadzorowane przez siebie nadleśnictwa o bezwarunkowym zakazie jakiegokolwiek uzależniania lub wiązania sprzedaży drewna od wykupu należności albo od spełnienia innych świadczeń, niemających bezpośredniego związku z przedmiotem sprzedaży, pouczając jednocześnie, iż złamanie tego zakazu będzie traktowane jako ciężkie naruszenie dyscypliny służbowej z wszelkimi tego konsekwencjami.

Mając na uwadze wyżej poczynione ustalenia, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Zgodnie art. 8 ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* nadużycie pozycji dominującej może być przypisane jedynie przedsiębiorcy. Ustawa ta ma bowiem za zadanie przeciwdziałanie, w formach władczych, antykonkurencyjnym zachowaniom profesjonalnych uczestników rynku, prowadzących działalność gospodarczą.

Wobec powyższego, w pierwszej kolejności rozważyć należy kwestię legitymacji RDLP do występowania w charakterze strony w postępowaniu antymonopolowym.

Prawną podstawę działania RDLP stanowi ustawa z dnia 28 września 1991r. *o lasach* (t.j. Dz. U. z 2005r. Nr 45, poz. 435 ze zm.).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, lasami stanowiącymi własność Skarbu Państwa zarządza Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. W ramach sprawowanego zarządu Lasy Państwowe m.in. prowadzą gospodarkę leśną, gospodarują gruntami i innymi nieruchomościami oraz ruchomościami związanymi z gospodarką leśną. Gospodarka leśna to działalność leśna w zakresie m.in. pozyskiwania i sprzedaży drewna (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy *o lasach*).

W skład Lasów Państwowych wchodzą następujące jednostki organizacyjne: Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych, regionalne dyrekcje Lasów Państwowych, nadleśnictwa i inne jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej (art. 32 ust. 2 ustawy *o lasach*).

Przepis art. 32 ust. 1 ustawy *o lasach* stanowi, że Lasy Państwowe reprezentują Skarb Państwa w zakresie zarządzanego mienia. Natomiast szczegółowe kompetencje dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych określa art. 34 tej ustawy. W myśl tego przepisu dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych min.: reprezentuje Skarb Państwa w stosunkach cywilnoprawnych w zakresie swojego działania jak również inicjuje, koordynuje oraz nadzoruje działalność nadleśniczych i kierowników jednostek organizacyjnych o zasięgu regionalnym (pkt 1 i 2c art. 34).

W świetle art. 4 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) za przedsiębiorcę uznać należy podmiot spełniający łącznie następujące kryteria:

1. jest osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną,
2. wykonuje we własnym imieniu działalność gospodarczą, tj.: działalność zarobkową w sposób zorganizowany i ciągły.

Odnosząc się do pierwszej z wyżej wymienionych przesłanek, rozważyć należy, czy odrębna ustawa przyznaje RDLP prawo wykonywania działalności gospodarczej. Tak bowiem należy rozumieć zwrot użyty w art. 4 ust. 1 ustawy *o swobodzie działalności gospodarczej*: „odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną”. Chodzi

zatem o zdolność prawną polegającą na możliwości korzystania z uprawnień przedsiębiorcy i wykonywania jego obowiązków (za Kosikowski C., *Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej*, Komentarz, Warszawa 2005, s. 38).

Kryterium decydującym o przymiocie jednostki organizacyjnej, na potrzeby traktowania jej jako przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów,* jest zatem przede wszystkim jej wyodrębnienie organizacyjne i majątkowe.

W świetle przepisów art. 32 ust. 2 oraz art. 34 ustawy *o lasach* wyodrębnienie organizacyjne RDLP nie budzi wątpliwości. Co prawda RDLP nie posiada osobowości prawnej, stanowi *statio fisci* Skarbu Państwa (art. 32 ust. 1 i 2 ustawy *o lasach*), niemniej jednak pokrywa swoje zobowiązania z własnych dochodów i prowadzi gospodarkę leśną na zasadzie samodzielności finansowej (art. 50 ustawy *o lasach*) w sposób określony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1994r. *w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe* (Dz. U. Nr 134, poz. 692). RDLP jako jednostka organizacyjna Skarbu Państwa, biorąc z jego mocy swój byt i swą podmiotowość gospodarczą, działając na rachunek państwa, działa też na rachunek własny i na odwrót. Tej współzależności rozdzielić nie można, zwłaszcza, że Skarb Państwa organizacyjnie nie istnieje i jest tylko pojęciem umownym (zob. uchwała Sąd Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991r., sygn. akt III CZP 40/91, OSP 1992/3, poz. 65).

Uzasadnione jest ponadto twierdzenie, iż działalność RDLP polegająca na sprzedaży drewna jest podporządkowana regułom opłacalności i zysku, a co za tym idzie jest podejmowana w celach zarobkowych. O tym, że jednostki organizacyjne Lasów Państwowych prowadzą działalność gospodarczą w zakresie gospodarki finansowej na podstawie rachunku ekonomicznego świadczy treść § 3 wyżej przywołanego rozporządzenia *w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe.*

Poddając głębszej dalszej analizie działalność RDLP określaną jako gospodarcza, należy stwierdzić, że świetle przepisów ustawy *o lasach* jej zorganizowany i ciągły charakter również nie budzą wątpliwości.

Skoro zatem działalność RDLP posiada wszystkie cechy działalności gospodarczej, należy uznać, że RDLP jest tym samym przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* w związku z art.4 ust. 1 ustawy *o swobodzie działalności gospodarczej.*

W tym miejscu podkreślić należy, iż możliwość prowadzenia postępowania antymonopolowego przeciwko jednostkom organizacyjnym Lasów Państwowych, nigdy wcześniej nie budziła wątpliwości Sądu Antymonopolowego (obecnie: Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów) oraz Sądu Najwyższego (vide wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 13 listopada 1996r., sygn. akt Amr 41/96, opubl.:

Wokanda 1997/12, wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 9 stycznia 2002r., sygn. akt XVII Ama 39/01, opubl.: Wokanda 2003/7-8, wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 12 września 2002r., sygn. akt XVII Ama 101/01, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2003r. sygn. akt I CK 134/02, niepubl.).

W dalszej kolejności rozważyć należy, czy w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie interesu publicznoprawnego, zgodnie bowiem z brzmieniem art. 1 ust. 1 ustawy antymonopolowej określa ona warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów.

Nadrzędnym celem tej ustawy jest zatem ochrona interesów uczestników obrotu gospodarczego przed zakazanymi w ustawie praktykami przedsiębiorców. Choć w konkretnej sprawie w wyniku stosowania praktyki ograniczającej konkurencję naruszony zostaje bezpośrednio interes określonego podmiotu lub grupy podmiotów (tu kontrahentów, którzy zmuszeni zostali do transakcji wiązanych), to do uznania, że złamano ustawowy zakaz, ważne jest naruszenie przez te praktyki interesu publicznoprawnego.

Przepis art. 8 ust. 2 przywołanej wyżej ustawy wymienia przykładowo zachowania, typowe dla podmiotów dominujących, uznane przez ustawodawcę jako zagrażające interesowi publicznemu. Należy do nich między innymi praktyka polegająca na uzależnianiu zawarcia umowy od przyjęcia lub spełniania przez druga stronę innego świadczenia, niemającego rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy (art. 8 ust. 2 pkt 4), której stosowanie organ antymonopolowy zarzucił RDLP w niniejszym postępowaniu. Mając na uwadze, iż zarzut ten wskazuje na realne zagrożenie zasad wolnej konkurencji, podjęte przez Prezesa Urzędu działania mają na celu ochronę interesu publicznoprawnego, bowiem skutkami działań RDLP w zakresie stosowania praktyk ograniczających konkurencję mógł zostać dotknięty każdy potencjalny kontrahent.

Po uprzednim wykazaniu, iż RDLP jest legitymowana do udziału w postępowaniu antymonopolowym w charakterze strony, Prezes UOKiK jest uprawniony do tego, aby na podstawie art. 11a ustawy antymonopolowej zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania przyjętego na siebie zobowiązania, polegającego na podjęciu działań na skutek których nadleśnictwa nie będą w przyszłości wiązać sprzedaży drewna z cesją wierzytelności, tym bardziej, że w wyniku przeprowadzonej oceny stwierdził, że takie praktyki zagrażają szerokiemu kręgowi potencjalnych kontrahentów (tj. interesowi publicznoprawnemu).

Zgodnie z wyżej przywołanym przepisem ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, jeżeli w toku postępowania antymonopolowego zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych we wniosku lub będących podstawą wszczęcia postępowania z urzędu - że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 5 lub art. 8 tej ustawy, a przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, któremu jest zarzucane naruszenie zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes UOKiK może w drodze decyzji zobowiązać przedsiębiorcę lub związek przedsiębiorców do wykonania tych zobowiązań.

Uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym dowodu w ścisłym znaczeniu i nie daje pewności lecz tylko prawdopodobieństwo twierdzenia o jakimś fakcie. A zatem, mając na uwadze zarzut postawiony RDLP, w pierwszej kolejności należy wykazać prawdopodobieństwo twierdzenia, iż RDLP nadużyła pozycji dominującej na rynku sprzedaży surowca drzewnego poprzez uzależnianie zawarcia umowy sprzedaży drewna od wykupu wierzytelności Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 4 tej ustawy antymonopolowej, zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez uzależnianie zawarcia umowy od przyjęcia lub spełnienia przez drugą stronę innego świadczenia, niemającego rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy. Istotą praktyki, potocznie nazywanej „transakcją wiązaną", jest więc wyzyskanie przymusowej sytuacji kontrahenta, wynikającej z konieczności zawarcia przez niego umowy z dominantem poprzez zmuszenie go spełnienia świadczenia zbędnego z jego punktu widzenia i nie pozostającego ani w rzeczowym, ani zwyczajowym związku z przedmiotem tej umowy. Zatem do uznania, że przez określone transakcje wiązane naruszono zakaz nadużywania pozycji dominującej, niezbędne jest stwierdzenie, że:

1) przedsiębiorca posiada pozycję dominującą,
2) zawarcie umowy uzależniono od spełnienia lub przyjęcia przez drugą stronę innego świadczenia oraz
3) brakuje związku rzeczowego lub zwyczajowego pomiędzy świadczeniami.

Z wyżej określonych przesłanek wynika, iż ocenę zgodności transakcji wiązanej z przepisami ustawy rozpocząć należy od zdefiniowania rynku właściwego, na którym były one lub są dokonywane oraz od określenia pozycji przedsiębiorcy na tym rynku.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwość, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwość, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Mając na uwadze przywołaną definicję, organ antymonopolowy ustalił, iż w wymiarze produktowym rynkiem właściwym w niniejszej sprawie jest rynek sprzedaży surowca drzewnego. Natomiast rynkiem w ujęciu geograficznym jest obszar na którym znajdują się lasy państwowe pozostające w zarządzie RDLP. Na tak zakreślonym rynku po stronie podażowej występują: RDLP oraz nadzorowane przez nią nadleśnictwa. Na taki sposób wyznaczania rynku geograficznego wskazują również zapisy Zarządzenia Nr 91 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych, zgodnie z którymi realizacja sprzedaży drewna odbywa się z podziałem na następujące rynki: rynek krajowy (pozostający w gestii Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych), rynek regionalny (pozostający w gestii dyrektorów regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych), rynek lokalny (pozostający w gestii nadleśniczych).

Wobec powyższego, w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania, rynek właściwy należy zdefiniować jako rynek sprzedaży drewna obejmujący swoim zasięgiem obszar działania RDLP w Toruniu.

Przyjęty w niniejszej decyzji sposób wyznaczania rynku właściwego znajduje potwierdzenie we wcześniejszych orzeczeniach organu antymonopolowego (por. decyzja Prezesa UOKiK z dnia 21 maja 2004r., nr RWR 22/2004, decyzja Prezesa UOKiK z dnia 30 grudnia 2005r., nr RWR 74/2005).

Posiadanie pozycji dominującej na tak zakreślonym rynku właściwym nie było przez stronę w toku postępowania kwestionowane.

Ponadto w piśmie z dnia 1 czerwca 2006r. RDLP przyznała, iż nadzorowane przez nią nadleśnictwa posiadają na obszarze jej działania udział w rynku sprzedaży drewna okrągłego przekraczający 40%, a zatem w świetle przepisu art. 229 k.p.c. fakt ten, jako nie budzący wątpliwości, nie wymaga dowodu.

Odnosząc się do drugiej z wyżej przywołanych przesłanek, stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie uprawdopodobniona została okoliczność, iż na wyraźne polecenie RDLP, począwszy od drugiego półrocza 2004r., nadzorowane przez nią nadleśnictwa uzależniały sprzedaż surowca drzewnego z dodatkowej puli 43.000m^3 od wykupu wierzytelności Skarbu Państwa. Na tę okoliczność wskazują jednoznacznie wyniki badań ankietowych przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania, informacje złożone przez zainteresowanego Adama Bazylewicza Zakład Przerobu Drewna w Toruniu, a także treść pisma RDLP z dnia 26 sierpnia 2004r. kierowanego do podległych nadleśnictw.

W ocenie Prezesa UOKiK pomiędzy zakupem drewna a zakupem wierzytelności Skarbu Państwa nie zachodzi ani związek rzeczowy ani związek zwyczajowy, a co za tym idzie spełniona zastała trzecia z wyżej wymienionych przesłanek.

Brak związku funkcjonalnego lub organicznego pomiędzy tymi świadczeniami wskazuje, iż produkty są odmienne, co za tym idzie nie zachodzi pomiędzy nimi również związek rzeczowy. Natomiast wytyczną przy ocenie związku zwyczajowego jest zasada ekwiwalentności świadczeń. Dla kontrahenta negatywną stroną transakcji wiązanych jest bowiem to, że strona dominująca, czyniąc odpowiednikiem świadczenie głównego świadczenie dodatkowe, łamie zasadę równowagi świadczeń, czyli uzyskuje więcej niż jest to przyjęte w stosunkach danego typu. W okolicznościach niniejszej sprawy jest oczywistym, iż zasada ta została naruszona, albowiem w wyniku sprzedaży wiązanej nadzorowane przez RDLP nadleśnictwa uzyskały nie tylko zapłatę za świadczenie główne (tj. surowiec drzewny - produkt wiążący), ale także zapłatę za świadczenie dodatkowe (tj. zbywaną wierzytelność Skarbu Państwa - produkt wiązany).

Stosownie do art. 11 a ust. 3 ustawy antymonopolowej w decyzji wydanej w trybie art. 11 a ust. 1 Prezes UOKiK nakłada na przedsiębiorcę lub związek przedsiębiorców obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Wobec powyższego organ antymonopolowy zobowiązał RDLP do przedłożenia takiej informacji w terminie do dnia 30 września 2006r.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do wydania decyzji w trybie art. 11a ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* w związku z art. 479^{28} § 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

Otrzymują:
1. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych
ul. Mickiewicza 9
87-100 Toruń

2. a/a

Do wiadomości:
1. Adam Bazylewicz Zakład Przerobu Drewna
ul. Olsztyńska 135
87-100 Toruń